

လှ : ချစ် : ဝတ္ထု : ဆန်

ပျိုလှပျိုလှနိုးဝေ

အမုန်းစကားတွေမဆိုနဲ့

ပန်းချီဆိုင် : ရွှေပြည်

အခန်း(၁)

"သရဖီ၊ နင် ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ လျှောက်သွားနေလို့ ဖြစ်မလား၊ နင့်အတွက် ငါအရမ်းစိတ်ပူတယ်"

စိုးရိမ်ပူပန်မ၍ တွေ့ မျက်နှာပေါ်ဝယ် လွန်ကဲနေသော တွေးသွေးက မျက်နှာကြောလေး ခပ်တင်းတင်းနှင့် ရှိနေသော သရဖီပွင့်ဦးကို မေးသည် ။

"မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ...တွေးသွေးရယ်၊ ငါနဲ့ မိုက်မိုက် ဒီကနေ အမြန်ဆုံးထွက်မှ ဖြစ်မှာ "

"ဖြစ်လာမယ့် ပြဿနာကို ရှောင်တိမ်းနေမယ့်အစား ရဲရဲပဲ ရင်ဆိုင်လိုက်ပါလားဟယ်"

"ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ တွေးသွေးရယ်၊ ဦးကောင်းကင်စိုးဆိုတဲ့ လူနဲ့ ယှဉ်လိုက်ရင် ငါက ဘယ်လောက်အထိ ယှဉ်နိုင်မှာ မို့လို့ လဲ"

သရဖီဦးက လှပသော သဗ္ဗမျက်နှာလေးကို စိတ်ရှုပ်စွာ ရှုံ့တွလိုက်ပြီး ပြောသည် ။

"ငွေဂုဏ်၊ ဓနဂုဏ်တွေနဲ့ ဖိလိုက်ရင် သုညဖြစ်တဲ့ ငါဘယ်လိုရင်ဆိုင် ယှဉ်နိုင်မှာ လဲ"

"အေး...ဟုတ်တော့ဟုတ်တယ်...သူတို့ က သိပ်ကို ချမ်းသာပြီး တကယ့် လူကုံထံတွေပဲ"

"အလကား နှလုံးသားမရှိတဲ့ လူကုံထံတွေပါဟာ၊ တစ်သက်လုံး ပစ်ထားပြီး ခုမှ လာပြီး အရေးဆိုနေကြတယ်"

"အင်းလေ နင် စိတ်ချမ်းသာသလိုလုပ်၊ ငါ တတ်နိုင်တာ ကူညီပါ့မယ်"

"ကူညီမယ်ဆိုရင် ဟိုအိတ်ကိုယူပြီး မိုက်မိုက်ရဲ့ အဝတ်အစားတွေ ထည့်ပေး"

သရဖီပွင့်ဦးက ခရီးဆောင်အိတ်ထဲသို့ သူ့အဝတ်အစားတွေကို ဖိသိပ်ထည့်လိုက်ပြီး အိတ်ရဲ့ ဇစ်ကို ဆွဲဖိပြီး ပိတ်လိုက်သည်။

"အလကားဟာတွေ၊ မာနတွေ မိုးထိအောင် ဘဝင်ခိုက်ပြီး အားလုံးကို ရက်ရက်စက်စက် စွန့်ပစ်ခဲ့ပြီး ခုမှ လာပြီး ရပိုင်ခွင့်တွေ တောင်းဆိုနေတယ်"

"အေးနော်...ဟုတ်ပါရဲ့ "

"ဟုတ်တယ်၊ အရမ်းကို မုန်းစရာ၊ အမြင်ကတ်စရာ ကောင်းတယ်"

"ကျော်လင်းက နင်ထွက်သွားမှာ ကို စိတ်မကောင်းသလို စိတ်မချလဲ ဖြစ်နေတယ်"

"အင်း...သူ့ကိုတော့ သနားပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သနားတာ တစ်ခုတည်းနဲ့ တော့ လူတစ်ယောက်ကို ငါလက်မထပ်နိုင်ဘူး တွေးသွေး"

"အင်းလေ..ဒါက နင့်ရဲ့ ခံယူချက်ပဲ၊ သူက နင့်ကိုသိပ်ပြီး စာနာနားလည်တယ်၊ ချစ်တတ်လို့ သူ့ကိုယူရင် နင်မမှားဘူးလို့ ထင်တယ်"

"ခက်တယ် တွေးသွေးရယ်၊ နှလုံးသား ခံစားချက်မပါပဲ၊ ငါ့ရဲ့ အိမ်
ထောင်ရေးကို မထူထောင်ချင်ဘူး"

"အေးပါ....နင် မလုပ်ချင်တာကို ငါ မတိုက်တွန်းပါဘူး"

"မိုက်မိုက်လေးကို ကြည့်စမ်းဟယ်၊ အိပ်ပျော်နေတာ ချစ်စရာလေး"

သရဖီဦးက တွေးသွေးကို ပြောလိုက်၍ တွေးသွေးက လှမ်းကြည့်လို
က်သည်။ ။

"ဟုတ်တယ်၊ မိုက်မိုက်ကလေးက လိမ္မာတယ်နော်"

"အင်း"

"ဒါနဲ့ သူ့ကျောင်းကိစ္စရော"

"မူကြိုပဲဟာ၊ ကိစ္စရှိပါဘူး၊ ကျောင်းထုတ်ထားလိုက်ပြီလေ"

"နင် သိပ်ပြီး သိုသိပ်တာပဲ သရဖီရယ်၊ ခရီးထွက်မှာ ကို ဒီနေ့မှ ငါ့ကို
အသိပေးတယ်"

"အပြစ်တင်ရင် ခံရမှာ ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ငါက ခုဘာလုပ်လုပ် လျှို့ဝှက်ပြီး
ကို ထားချင်တယ်"

"ကောင်းကင်စိုးဆိုတဲ့ လူကြီးကို နင် ဒီလောက်တောင် ကြောက်
လား"

"ကြောက်တာထက် ရင်မဆိုင်ချင်တာပါ"

"ကဲ မိုးချုပ်ပြီ၊ ငါပြန်မယ်၊ မနက်လိုက်ပို့စရာ လိုသေးလား"

"မလိုဘူး၊ ကျော်လင်း ငါတို့ ကို လိုက်ပို့မယ်"

"နင် ဘယ်ကိုပဲ ရောက်ရောက် ငါ့ကို အကျိုးအကြောင်းပြောနော်၊

ဆက်သွယ်နေော်"

"စိတ်ချပါ တွေးသွေးရယ်၊ ငါ့မှာ ခင်တွယ်စရာ၊ တိုင်ပင်စရာဆိုလို့ နင်နဲ့ ကျော်လင်းပဲ ရှိတာပဲ"

"ဒါဆို ငါသွားမယ်"

"ဟုတ်ပြီ...၊ သူငယ်ချင်း ကျေးဇူးပဲ၊ မကြာမကြာ ငါတိုက်ခန်းလေးကို လာကြည့်ပေးပါဟယ်"

"စိတ်ချ၊ ငါ့မှာ သော့ရှိနေတာပဲ၊ လာပြီးဖွင့်ကြည့်ပေးမှာ ပေါ့"

တွေးသွေးက ချစ်ရသော သူငယ်ချင်းကို စိတ်မချစွာ ကြည့်ပြီးပြောသည် ။

"သရဖီရယ် နင့်ကို ငါစိတ်မချဘူးဟယ်"

"ဘာစိတ်မချစရာရှိလဲ တွေးသွေးရယ်၊ စစ်ကိုင်းရောက်ပြီးရင် ငါတို့ တူဝရီးနှစ်ယောက် ဘဝက လုံခြုံပါပြီ"

"အေးလေ၊ နင် စိတ်ချမ်းသာသလိုလုပ်ပါ၊ နင့်စိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်ပါစေလို့ ငါဆုတောင်းနေမှာ ပါ"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဟယ်"

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မျက်ရည်စိုလက်သော မျက်ဝန်းတွေနှင့် ကြည့်ပြီး လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်သည် ။

သရဖီပွင့်ဦးက တံခါးချက်ကို သေသေချာချာ ပိတ်ပြီး အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့သည် ။ ခရီးထွက်ရန် အသင့်ပြင်ဆင်ပြီး စိတ်မောလူမောနှင့် အိပ်ရာပေါ် လှဲလိုက်သည် ။

အိပ်မပျော်သေးဘဲ သရဖီပွင့်ဦးရဲ့ အတွေးများက အတိတ်ဆီသို့ ပြေး

သွားသည်။ ။

အခန်း(၂)

မော်ဒယ်လ်သင်တန်းက ပြန်လာသော သရဖီပွင့်ဦးက သူ့ရဲ့ တိုက်ခန်းသော့ကိုဖွင့်ပြီး အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။ ။

"ကိုမိုးတို့ များ ဘယ်တော့မှ အိမ်စောစော မပြန်ဘူး"

အတူနေသော အစ်ကိုဖြစ်သူ မိုးဝေကို အပြစ်တင်ရင်း သရဖီဦးရဲ့ အကြည့်က ဧည့်ခန်းထဲက စားပွဲခုံဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ ။

"ဟင်...စာတစ်စောင်ပါလား"

အလျင်စလို စာရွက်ခေါက်ကို ဖြန့်ပြီး ဖတ်လိုက်သည်။ ။ သူ့အစ်ကို မိုးဝေရဲ့ သော့ထားသော လက်ရေးကြီးကြီးကို မြင်လိုက်ရသည်။ ။

ညီမလေး သရဖီ...

ကိုမိုး ရွှေစင်လင်းလက်ကို ခိုးပြေးသွားပြီ၊ သူ့အိမ်က ကိုမိုးနဲ့ သဘောမတူလို့ တခြားတစ်ယောက်နဲ့ ပေးစားတော့မှာ မို့ မလွဲသာလို့ ခိုးပြေးလိုက်ရပြီ။

ကိုမိုးအတွက် စိတ်မပူနဲ့၊ အိမ်မှာ ညီမလေးတစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ရတာကို စိတ်မချဘူး။ အစစအရာရာ သတိထားနေပါ။ ကိုမိုးတို့ ဆီက

အဆက်အသွယ် မရရင်လည်း စိတ်မပူနဲ့ ၊ ရွှေစင်တို့ အိမ်က ခြေရာမခံမိ
အောင် ခြေရာဖျောက်နေရမှာ ။

ပြီးတော့ အလုပ်ကလဲ နှစ်လခွင့်ယူထားတယ်၊ ပြဿနာမရှိဘူး၊ ညီ
မလေး အိမ်မှာ အဖော် မရှိရင် တွေးသွေးကို ခေါ်ထားပါ။

အခြေအနေပေးရင် ဆက်သွယ်မယ် ကိုမိုး

အစ်ကိုဖြစ်သူ မိုးဝေ၊ မိန်းမခိုးပြေးသွားသည် ကို သိပြီး သရဖီပွင့်ဦး
ရဲ့ ရင်မှာ စိုးရိမ်စိတ်တွေ တဖွားဖွား ပေါ်ပေါက်လာသည် ။

"ဒုက္ခပါပဲ၊ ကိုမိုးက တကယ့်ကို ရာဇဝတ်အိုးကို တုတ်နဲ့ ထိုးလိုက်
တာပဲ"

"ဦးဝဏ္ဏကျော်ထင်ဆိုတဲ့ လူကြီးက ချမ်းသာသလို ဂုဏ်ရှိန်ကလည်း
အထွတ်အထိပ် ၊ သူ့သမီးကိုမှ ကိုမိုးက ခိုးပြေးရတယ်လို့ "

တစ်ခါနှစ်ခါသာ ဆုံတွေ့ဖူးသော ရွှေစင်လင်းလက်ကို သရဖီပွင့်ဦး
က ခင်ပါသော်လည်း သူတို့ အသိုင်းအဝန်းရဲ့ ဂုဏ်ရှိန်ကိုတော့ ကြောက်
ရွံ့သည် ။

အလွန်ကို ငွေဂုဏ်၊ ဓနဂုဏ်နှင့် ဩဇာရှိသော ဦးဝဏ္ဏကျော်ထင်သ
ည် မတန်မရာ သူ့သမီးကို ခိုးပြေးသော မိုးဝေကို လွယ်လွယ်နှင့် ခွင့်လွ
တ်လိမ့်မည်မဟုတ်လို့ သရဖီပွင့်ဦးက ထင်သည် ။

မိုးဝေကို ဦးဝဏ္ဏကျော်ထင် ဒုက္ခပေးမှာ ကိုလည်း အလွန်စိုးရိမ်နေမိ

သည်။

"ဦးဝဏ္ဏကျော်ထင် လက်ကနေ လွတ်အောင် ကိုမိုးတို့ နှစ်ယောက် ပြေးနိုင်ပါစေ"

စာရွက်ခေါက်လေးကို ဆုတ်ဖြုတ်လိုက်ပြီး အမှိုက်ပုံးထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။ တစ်ယောက်တည်း ပျင်းရိစွာ ညစာကို စားသောက်ပြီး ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်ကာ တီဗွီကြည့်နေစဉ် ပြင်းထန်သော တံခါးခေါက်သံကို ကြားရသည်။

"တောက်...တံခါးခေါက်သံကလည်း ပြင်းလိုက်တာ"

ကျီးလန့်စာစားရသလို ချောက်ချားနေစဉ် ကျယ်လောင်သော တံခါးခေါက်သံကြောင့် လန့်ဖျပ်ပြီး စိတ်တိုသွားသည်။

ချောင်းကြည့်ပေါက်ကနေ အပြင်ကို ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။ မမြင်ဖူးသော သူစိမ်းယောက်ျားနှစ်ဦးကို တွေ့ရသည်။ တံခါးဖွင့်မပေးသေးဘဲ အတွင်းကနေ မေးလိုက်သည်။

"ဘာကိစ္စရှိလို့ ပါပဲ"

"ဒီအိမ်က မိုးဝေအိမ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ် "

"မိုးဝေရော"

"မရှိဘူး"

"တံခါး ခဏဖွင့်စမ်းပါ"

"ရှင်တို့ ဘယ်သူမှန်းမသိဘဲ တံခါးဖွင့်မပေးနိုင်ဘူး"

"ငါတို့ ကို ဦးဝဏ္ဏကျော်ထင်က လွှတ်လိုက်တာ၊ ရွှေစင်လင်းလက်

ကို လာရှာတာ"

"ဒီမှာ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိတယ်"

"တံခါးဖွင့်စမ်းပါဦး"

"ကျွန်မ မဖွင့်နိုင်ပါဘူး"

"တောက်...ဒီကောင်မလေး ခက်လိုက်တာ"

ထိုလူကြီးနှစ်ယောက်က တံခါးဖွင့်ပေးရန် ပေတေငြင်းဆန်နေသော သရဖီပွင့်ဦးကို မကျေမနပ်နှင့် ပြန်ဆင်းသွားသည်။ ။

သရဖီပွင့်ဦးက ပထမထပ်တွင် နေသဖြင့် လှေကားက ခြေသံပြင်းပြင်းနှင့် ဆင်းသွားသံကို ကြားလိုက်သည်။ ။

"ဟွန်း ဦးဝဏ္ဏကျော်ထင်ရဲ့ နောက်လိုက်တွေကလည်း ခပ်တင်းတင်း ခပ်မာမာပါပဲလား"

"ဒုက္ခပါပဲ၊ ကိုမိုးတို့ ပြဿနာက အေးမယ့်ပုံမပေါ်ဘူး၊ မမိအောင် လွတ်ရာကို ပြေးနိုင်ကြပါစေ"

မိုးဝေတို့ အတွက် စိတ်ပူပင်စွာ တွေးနေသည်။ ။ ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့် အကြားမှာ တံခါးခေါက်သံကို ဆက်ပြီးကြားရသည်။ ။

"ဟော..ပြန်လာပြန်ပြီ ထင်တယ်"

တံခါးဆီသို့ ချဉ်းကပ်သွားစဉ်မှာ အပြင်ကခေါ်သံကို သရဖီပွင့်ဦးက ဆက်ကြားရသည်။ ။

"တူမကြီးရေ တံခါးခဏဖွင့်ပါဦး၊ ဦးတို့ ပါကွယ်"

ရပ်ကွက်လူကြီးတစ်ဦးရဲ့ အသံကို ကြားရသဖြင့် သရဖီပွင့်ဦးက တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ ။

ရပ်ကွက်လူကြီးနှစ်ဦးနှင့် အတူ မျက်နှာထား တင်းနေသော မျက်နှာ
စိမ်း လူကြီးနှစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်သည်။ ။

"ဒီက မိတ်ဆွေတွေက မောင်မိုးဝေနဲ့ တွေ့ချင်လို့ "

"ကိုမိုး အခုထိ ပြန်မလာသေးပါဘူး"

"ဒါဆို သူ ဘယ်မှာ ရှိလဲ"

"မသိပါဘူး"

အသံ ခပ်ဆတ်ဆတ်နှင့် မေးသော မျက်နှာစိမ်း လူကြီးကို သရဖီပွင့်
ဦးက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပဲ ပြန်ဖြေသည်။ ။

"သူ့သူငယ်ချင်းတွေရော မင်းသိလား"

"သိပါတယ်"

"သူတို့ ဘယ်မှာ နေလဲ"

"ကိုမိုး သူငယ်ချင်းတွေ ဘယ်မှာ နေလဲ မသိဘူး၊ သူတို့ က ဒီကဲ့ပဲ
လာလည်တတ်ကြတာ"

"ဒီကလေးမ ဘူးတစ်လုံးပဲ ဆောင်နေတာကိုး"

"မသိလို့ မသိဘူးလို့ ပြောတာပါ"

"သူ့ဆီက ဘာမှ မေးလို့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ပြန်ကြရအောင်"

မျက်နှာစိမ်း တစ်ယောက်က ပြောသည်။ ။ နှစ်ယောက်သား မကျေမ
နပ်နှင့် ပြန်သွားကြသည်။ ။ ရပ်ကွက်လူကြီးနှစ်ဦးက ကျန်ခဲ့ပြီး သရဖီပွင့်
ဦးကို မေးသည်။ ။

"မောင်မိုးဝေက သူတို့ ရဲ့ ရွှေစင်လင်းလက်ဆိုတဲ့ ကလေးမကို

ခိုးပြေးသွားတယ်ဆို"

"ဟုတ်တယ် ဦးလေး၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ ဘယ်မှာ ဆိုတာ သရဖီမသိဘူး"

"အေးလေ၊ ခိုးပြေးပါတယ်ဆိုမှ ဘယ်သွားမယ်လို့ ပြောပါ့မလဲ"

"သရဖီ ကိုမိုးအတွက် စိုးရိမ်တယ်"

"အင်း သူတို့ ဘက်က ကြည့်ရတာ အတော်လေး မကျေနပ်နိုင် ပုံပဲ"

"နှစ်ယောက်စလုံး အသက်ပြည့်နေပြီပဲ။ ပြီးတော့ ကိုမိုးအလုပ်နဲ့ အကိုင်နဲ့ ပညာတတ်ပဲ။ သူတို့ ဘာလို့ သဘောမတူနိုင်ရတာလဲ"

"ကဲ...ဦးလေးတို့ ပြန်မယ်၊ အခုလို သူတို့ နဲ့ လိုက်ခဲ့ရတာကို စိတ်မဆိုးနဲ့ နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ သရဖီ နားလည်ပါတယ်"

ရပ်ကွက်လူကြီး နှစ်ယောက် ပြန်သွားသည် ။ သရဖီပွင့်ဦးက အခန်းတံခါးကို သေချာစွာ ပြန်ပိတ်ထားလိုက်သည် ။

"တွေ့သွေးရေ ကိုမိုးလေ ဟိုသူဌေးသမီးကို ခိုးပြေးသွားပြီ"

"ဟယ်..ဟုတ်လား"

"အေး၊ မနေ့က ငါအိမ်ပြန်တော့ သူရေးခဲ့တဲ့ စာကို ဖတ်ရတယ်၊ မကြာပါဘူး၊ သူတို့ ဆီက လူကြီးနှစ်ယောက် လိုက် လာပြီး ငါ့ကို ပြဿနာရှာတယ်"

"ဟုတ်လား...ဘယ်လိုရှာတာလဲ"

"ကိုမိုးတို့ ဘယ်မှာ လဲလို့ မေးတယ်၊ ငါက မသိဘူးလို့ ဆိုတော့
မယုံကြဘူးလေ"

"သူတို့ က ဘယ်မှာ လဲ"

"ဘယ်သိမှာ လဲ တွေးသွေးရယ်"

"ဟိုဘက်က ရှာလို့ မတွေ့အောင် လုံအောင်ပုန်းနေပြီ ထင်တယ်"

"ဟုတ်မှာ "

"အေးလေ နှစ်ယောက်စလုံး အသက်ပြည့်နေတဲ့ သူတွေပဲ သူတို့ သ
ဘောကျ လက်ထပ်တာ တားလို့ မရပါဘူး"

"ငွေအားနဲ့ အနိုင်ကျင့်မှာ ပဲ ငါကြောက်တယ်"

"မလုပ်နိုင်ပါဘူးဟယ်၊ စိုးရိမ်မနေပါနဲ့ "

နှစ်ယောက်သား လိုင်းကားပေါ်သို့ တိုးတက်လိုက်သည် ။ ကားပေါ်
တွင် စကားမပြောဖြစ်ကြပါ။ မှတ်တိုင်ရောက်တော့ ဆင်းပြီး
လမ်းလျှောက်လိုက်သည် ။

"ဒီသင်တန်းပြီးရင် ငါတို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ တွေးသွေး"

"မမက ငါတို့ အတွက် အလုပ်ရှာပေးမယ် ပြောတာပဲ"

"ကိုမိုးက မိန်းမယူလိုက်ပြီဆိုတော့ ငါ့ဘဝကို ငါဘာသာ ကျောင်းချ
င်ပြီဟာ"

"ဖြည်းဖြည်းပေါ့ သရဖီရယ်၊ ဖြစ်လာမှာ ပါ"

သင်တန်းသို့ ရောက်ပြီမို့ စကားပြတ်သွားသည် ။ သရဖီပွင့်ဦးရဲ့ စိ

တ်အစဉ်က မတည်ငြိမ်ပါ။ အချိန်တိုင်း မိုးဝေတို့ ကို သတိရနေသည် ။

ရွှေစင်လင်းလက်တို့ ဘက်က သူတို့ ကိုရှာပြီး ဒုက္ခပေးမှာ ကို စိုးရိမ် ပူပန်နေသည် ။ ညနေအိမ်ပြန်ချိန်မှာ အိမ်ရှေ့တွင် စောင့်ဆိုင်းနေသော မနေ့ကလာခဲ့သော လူကြီးနှစ်ယောက်ကို တွေ့သည် ။

သူတို့ ကိုတွေ့သော်လည်း သရဖီပွင့်ဦးက အရေးမလုပ်ဘဲ ဖြတ်ကျော်လိုက်သည် ။

"ဒီမှာ မိန်းကလေး ခဏနေဦး"

"ဘာကိစ္စရှိလို့ လဲ"

"ဒီမှာ ငါတို့ သူဌေးက စာပေးလိုက်တယ်၊ ရွှေစင်လင်းလက်နဲ့ မင်း အဆက်အသွယ် ရရင် ဒီစာကို ပေးလိုက်ပါ"

"ခုထက်ထိ ဘာအဆက်အသွယ်မှ မရသေးဘူး"

"အေးလေ ထားလိုက်ပါတော့ ဒီစာကို သူ့ကိုပေးလိုက်"

"မယုံရင် မတတ်နိုင်ဘူး"

"ရော့"

မျက်နှာထား ခပ်ထန်ထန်နှင့် ထိုသူတို့ ကို ကြည့်ပြီး သရဖီပွင့်ဦးက စာကို လှမ်းယူလိုက်သည် ။ ထိုသူနှစ်ဦးကလည်း စာကိုပေးပြီး ကားပေါ် တက်ကာ မောင်းထွက်သွားသည် ။

သရဖီပွင့်ဦးက လေးဖင့်သော ခြေလှမ်းတွေဖြင့် တိုက်ခန်းဆီသို့ တက်လာခဲ့သည် ။ ပိတ်ထားသော စာအိတ်ကိုကြည့်ပြီး အတွင်းက ဘာ ရေးထားမှန်းကို သိလိုလှသည် ။

သူနှင့်သက်ဆိုင်သည့်စာမို့ ဖောက်ဖတ်ခွင့် မရှိ၍ ဖောက်မဖတ်တော့

ပါ။

"ကိုမိုးကလည်း နော် နေနိုင်လိုက်တာ၊ ငါ့ကို ဆက်သွယ်ဖော်တောင် မရဘူး"

မိုးဝေအတွက် စိတ်ပူပင်စွာနှင့် သရဖီပွင့်ဦးက တွေးလိုက်သည် ။
သင်တန်းသို့ မိုးဝေ ဖုန်းနှင့်ဆက်သွယ်ပါစေလို့ မျှော်လင့်သည် ။
